

Beestjes.

We bevinden ons ergens in het Zwarte Woud.

Waar de grote weg het kleine stadje verlaat is er een Y-splitsing, waarvan het rechter smalle wegdeel schuin en licht stijgend de beboste berg op gaat.

Na een enkele kilometer buigt het kronkelende weggetje zich om een dorpje heen om, dat we rechts passeren en dus links laten liggen, en zich daarna te versmallen tot we bij een rommelig gehuchtje komen.

Langs de smalle weg staan her en der verspreid een aantal grote en kleinere huizen, alsof ze zomaar in het wilde weg zijn neergezet, en is er een werkplaats, waar tractoren en andere landbouwwerktuigen, gezien de aldaar vertoonde activiteiten die gepaard gaan met zekere rumoerige geluiden, overduidelijk worden gerepareerd c.q. aan onderhoud worden onderworpen.

Er staat niet eens een fatsoenlijk kerkje of kapelletje, dus laat staan een café of een andere uitspanning, waar vermoeide en dorstige reizigers kunnen rusten en zich laven aan dranken en spijzen.

Zodra we dit gehuchtje achter ons hebben gelaten gaat het weggetje slingerend, en met soms scherpe bochten, stijgend en dalend toch gestaag naar een hoger punt in de nabije verte.

Het weggetje wordt aan beide zijden omringd door glooiende korenvelden, die zich breed uitstrekken van het gehuchtje aan de ene kant en tot aan het hoogste punt aan de andere kant.

Waar het weggetje het hoogste punt bereikt is er aan de rechterkant een parkeerhaven, waar niet meer dan twee auto's kunnen staan, en in het gras er naast staat een lompe houten tafel met twee plompe houten banken, waar meegebrachte

etens- en drinkwaren kunnen worden genuttigd, indien dat gewenst en/of nodig is.

Na het hoogste punt gaan de korenvelden over in kleine grasvlakten, en het weggetje steil omlaag naar een dicht en donker bos, waarin het met een slingerend met een scherpe bocht

uit het zicht verdwijnt.

Nu we dus weten waar we zijn aangekomen, kunnen we eindelijk verder met het verhaal.

Het is een warme zomerdag.

Het is niet gewoon warm, nee, het is gewoon bloedverziekend heet. De hemel is egaal blauw en boven de korenvelden trilt de lucht door de zinderende hitte.

Op het hierboven aangehaalde weggetje rijdt een klein, rood autootje, dat stopt en stil blijft staan op dat hoogste punt bij de parkeer- annex picknickplek.

Er kruipen twee jonge vrouwen uit het autootje, die zo te zien de aangename leeftijd van begin twintig hebben, en zijn zeer luchtig en dus min of meer gekleed, want de hoeveelheid textiel heeft niet veel om het bevallige lijf.

Aan de voeten dragen zij sandaaltjes, die hoofdzakelijk uit zooltjes bestaan, en het geheel wordt pas goed zichtbaar als ze blote benen uit het autootje hebben gewrongen, en naast het rode vehikel staan. Beiden dragen zij een kleurig, maar vooral kort, broekje en het slanke bovenlijf wordt grotendeels bedekt door een kort topje, zoals dat lapje stof rondom voor- en achterkant met vetertjes over de schouders tegen het afzakken, wordt genoemd.

Het ene meisje heeft lang krullend, los over de blote schouders hangend, kastanjebruin haar en het andere glanzend, sluik geelblond haar dat in een lage paardenstaart is gebonden.

Paardenstaart rekt zich lui uit en, wijzend op de glooiende velden en het dorp laag in het dal ze zegt: “Kijk Mascha, hoe je ongemerkt nog omhoog rijdt. Had jij daar nou een idee van.” Dan loopt zij naar de picknicktafel en laat zich met de rug naar de tafel op de bank neerploffen.

“Au, mijn billen, dat is hard”, grinnikt zij, “en die bank is nog heet ook. Ik verbrand bijna mijn kont.”

Wrijvend over het strak gevormde lichaamsdeel springt ze als door een horzel gestoken weer overeind.

“Maar je hebt hier wel een mooi uitzicht”, gaat zij zich om haar as draaiend verder.

”Hoe hoog zouden we hier eigenlijk zitten”, monologt zij door, “zo hoog is dat Zwarte Woud toch niet? Tjee, wat is het heet hier. Kunnen we straks niet even naar dat bos wandelen? Even afkoelen. In de auto is het ook al zo heet. Alles plakt aan mijn lijf. Wat ben je nou aan het doen, Mas.”

De kastanjebruine staat over de open kofferbak gebogen en is in de weer met tasjes en tassen.

“Jij wou toch hier wat eten en drinken, Marieke. We hebben toch niet voor niets al die picknickspullen meegenomen, maar jij mag ook wel even iets doen.”

Ze tilt een rode koeltas en een zwarte boodschappentas uit de kofferbak en loopt ermee naar de picknicktafel, terwijl ze tegen de ander zegt: “Pak jij nou nog even die mand uit de auto, Mariek, dan hebben we alles wel.”

“Oké”. Marieke slempert naar het autootje en grijpt een mandje, waarvan de inhoud is afgedekt met een rood/wit geblokt kleedje, en slentert weer terug naar de tafel waar ze de mand neerzet naast de tassen die er al staan.